

Як синичка будить мене

Василь Сухомлинський

Щойно посвітлішає за вікном, прилітає маленька жовтогруда пташка. То — синичка. Шапочка в неї чорно-оксамитова, щічки біляві. На зеленкувато-сірих крильцях кожна пір'їнка ніби пензликом намальована. Синичка стукає гострим дзьобиком у заплакану' шибку. Заглядає агатовим оченятком у кімнату. Розвиднюється, я піднімаюся з ліжка, виношу шматочок несоленого сала. Синичка дзьобає сало й співає: "Пінь— пінь". Це вона говорить: "Дякую, завтра вранці я знову прилечу".